

אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם [98] וזהו מש"כ בפסוק כי שם צוה ה' את הברכה וכו' שפירושו ששם ביסוד צוה וחויבר הקב"ה את הברכות להשפיע חיים לעולם. **וּבְגִין כֹּךְ יְבָרְכֶךָ יי' מִצִּיּוֹן דִּהָא מִתַּמָּן נִפְקֵי בְּרָכָאן לְכֻלָּא** ומשום כך כתוב יברכך ה' מציזון שהוא היסוד כי הרי משם יוצאות הברכות לכל העולמות. **וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם, דְּבְגִינֵי צִיּוֹן יְרוּשָׁלַם אֶתְבְּרָכָא** ומש"כ וראה בטוב ירושלים פירושו שע"י ציון שהוא היסוד מתברכת המלכות הנקראת ירושלים, **דְּכִיּוֹן דְּצִיּוֹן אֶתְמְלֵי בְּרָכָאן, כְּדִין יְרוּשָׁלַם אֶתְבְּרָכָא, וְאַשְׁתַּכְּחוּ בָּהּ רַחֲמִים** ומכיון שציון שהוא היסוד מתמלא בברכות אז ירושלים שהיא המלכות מתברכת ומתמתקת מדיניה ונמצאים בה הרחמים. **וְכַד יְרוּשָׁלַם אֶתְבְּרָכָא, כָּל עַמָּא** [99] **אֶתְבְּרָכָא** וכאשר ירושלים שהיא המלכות מתברכת כל העולמות בי"ע וכן העולם הזה מתברכים.

אור הרשב"י

החיות הן חיות רוחני הן חיות גשמי הוא בא תחלה לירושלים עיה"ק לבחינת לב ואח"כ מתחלק בפרט לכל העולם הן בחינת קדושה הן בחינת גשמיית וכן בעולמות העליונים וד"ל.

[99] גירסת הרמ"ק והמק"מ ודרך האמת להאריז"ל "כל עלמא אתברכא".

[98] וביאר הבת עין שמש"כ כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם שזה קאי על ירושלים עיר הקודש שנקראת לבנון ע"ש שמלבין עונותיהם של ישראל ונקראת לבא דעלמא כמשל האדם שעיקר חיותו תלוי בדם הנפש שבלב ומשם יתחלק החיות לכל האברים כך ירושלים עיר הקודש הוא לבא דעלמא ושם הוא עיקר החיות ושפע טוב שכל

המלכות הנקראת ירושלים מתמתקת מדיניה ובניך יהיו ירא הטא חסידים
וקדושים וכך יהיה שלום על ישראל

כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ, דְּלֹא יִתְחַזֵּי קִשְׁתְּ בְּיַמְּךָ, כְּמָה לְאַבְרָהָם
[19]. **וְעַל דָּא וּרְאִיָּה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ** שלא

תראה הקשת שזה סימן להתגברות הדינים בחיך, כמו שלא נראתה בחיי אביך רשב"י ועל
זה נאמר וראה בטוב ירושלים דהיינו שכל ימי חיך תראה בטוב המלכות הנקראת ירושלים
ע"י שהיא תתמתק מדיניה ומש"כ. **וּרְאִיָּה בְּנִים לְבָנֶיךָ** פירושו שבניך יהיו,

דְּחֵלֵי חֲטָאָה, חֲסִידֵיךָ, קְדִישֵׁיךָ יראי חטא וחסידים קדושים, **כְּדִין**
שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. מָאֵי ואז יהיה שלום על ישראל. ושואל רבי פנחס מהו

סוד הפסוק **שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. אֵלֵא, כְּמָאן דְּאָמַר שְׁלָמָא עַל**
רִישֵׁיה דְּמִלְכָא, דְּלֹא יַחְסֵר כְּלָא ומשיב אלא כמי שאומר שלום יהיה
על ראשו של המלך שלא יחסר מהכל. **כִּן שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל** וכך יהיה שלום

על ישראל דהיינו שתזכה להמשיך שפע מוחין על ראש ז"א הנקרא ישראל (מק"מ),
בְּזִמְנָא דְּצַדִּיקֵיָא יִשְׁתַּכְּחוּן בְּעֵלְמָא שזה בזמן שהצדיקים מצויים
בעולם והם גורמים ע"י מעשיהם שימשך שפע המוחין לז"א ולא יחסר מכלום.

אור הרשב"י

הגבורות לשרשן בהמתקה גדולה של שם
אמג"ל, לכן אנו עושין בל"ג בעומר קשתות
שהוא חצי גלגל; דהיינו ג"ל רומן, שהיום הזה
שהוא 'הוד שבהוד' נתגלה שם אמג"ל, ול"ג
בעומר הוא גם כן ג"ל, שהיה המתקה בחג"ת
ובנה"י, וזהו שני פעמים ג"ל.

[19] ובענין הקשת כתב המאור ושמש שהנה
קשת הוא חצי גלגל, דהיינו ג"ל שאנו צריכים
להמתיק הגבורות בהמתקה גדולה שיתגלה
השם אמג"ל. והמתקה זו צריך להיות בחג"ת
ובנה"י, וזהו ג"ל ג"ל – שני פעמים ג"ל. ובימי
רבי שמעון בן יוחאי לא נראתה הקשת, שלא
נצרכו בימיו לזכות אבות, שהוא היה מעלה

רבי אלעזר מברך את רבי פנחס בן יאיר בפסוק עטרת זקנים בני בנים

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר רבי אלעזר פתח לברך את זקנו רבי פנחס ואמר

לפרש את הפסוק, (משלי יז) **עֵטְרַת זִקְנִים בְּנֵי בָנִים**

וְתִפְאֶרֶת בָּנִים אֲבֹתָם [פ9]. **בָּנִים הֵא אֲזִקִּימָנָא** ומש"כ בנים

כבר ביארנו שהם חג"ת דו"א שהם בנים לחב"ד (מק"מ). **בְּנֵי בָנִים, אֵלֶיךָ שָׂאָר**

בְּתָרֵי מִלְכָּא ומש"כ בני בנים פירושו הם שאר כתרי המלך דהיינו שהם נה"י דו"א

שהם בנים לחג"ת (מק"מ), **כְּמָה דְאֵתְ אָמַר** (ישעיה נד) **וְכָל בְּנֵיךְ**

לְמוֹדֵי יְיָ [ט9] כמו שנאמר וכל בניך לימודי ה' שלימודי ה' הם סוד נצח והוד שהיסוד

נכלל בהם והם נקראים בנים. **וְכָתִיב** (איכה ד) **בְּנֵי צִיּוֹן הִיָּקְרִים** ועוד

אור הרשב"י

וממשיך משם החסדים העליונים מצוחצחים להשפיע ולהשקות ולרוות את צמאון כל העולמות עליונים ותחתונים. וזהו מאי"ן יבוא עזרי (תהלים קכא, א) היינו ממדת אי"ן יבוא עזרי. והנה כאשר האדם זוכה לבוא לבחינה גדולה כזו אין ערוך אליו אזי מקבל הבורא ב"ה וב"ש מזה תענוג גדול וחדוה ושעשועים ושמחה כביכול. ואז מזה נתעורר שמחה וחדוה לכל העולמות וכל הדו וברכאין טבין. [ט9] וכתב התורת המגיד וכל בניך לימודי ה', ר"ל שהקב"ה לומד אותם שכל, איך יעבדו אותו. ונמצא דרך משל כשלומדים לילד קטן צריך ללמד אותו כפי דעתו הצעירה, כדי שיוכל להבין. כן השי"ת מלמד בניו כל אחד כפי יכולת קבלת דעתו.

[פ9] וביאר האוהב ישראל שמש"כ עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם. היינו כאשר האב רואה מהבנים דבר חכמה נפלאה ומקבל תענוג ושעשועים מהדבר חכמה אזי עושה אותו עטרה לראשו לגודל האהבה והתענוג שקיבל ממנו. וכן הוא כביכול בהבורא ב"ה וב"ש הנכבד והנורא. כאשר איש הישראלי מתעורר ביראה ובאהבה ובתשוקה גדולה אליו יתברך ומבין ויודע שאינו כדאי להטובות והחסדים אשר הקדוש ברוך הוא עושה עמו בכל עת ורגע ומרוב האהבה ותשוקה הנכבדת הוא בטל במציאות וכאפס ואין נחשב בעיניו ומיד הוא נתעורר בתשובה ומעשים טובים ביתר שאת ובמסירות נפש להשי"י. אז על ידי זה נתעורר לו מדת ובחינת אי"ן עלמא קדישא עילאה

כתוב בני ציון היקרים שפירושו שנצח והוד הם בני וענפי היסוד הנקרא ציון, **כָּמָה דַּאתְּ אָמַר** [צ] **וְתִפְאַרֶת בְּנִים אֲבֹתָם, לֹא מִתְעַטְרֵן בְּנִין אֶלָּא בְּאַבְהֵן** שאין הבנים מתעטרים ומשתבחים אלא באבותם. **מִכָּאן אוֹלִיפְנָא, דְּבְנִין לֹא מִתְעַטְרִי, וְלֹא מִשְׁתַּקְיִין מִשְׁקִיו דְּנַחְלָא** ומכאן למדנו שהבנים שהם חג"ת לא מתעטרים במוחין ואינם מושקים משפע המשקה של הנחל שהוא יסוד דבינה (מק"מ), **אֶלָּא בְּזִמְנָא דְּאַבְהֵן מִתְעַטְרָאן וּמִתְבְּרָכָאן** אלא רק בזמן שאבותם שהם חב"ד מתעטרים ומתברכים מאבא ואמא, **הָדָא הוּא דְּכֻתִּיב** וזהו מש"כ בפסוק (דף ל"ו ע"ב) **וְתִפְאַרֶת בְּנִים אֲבֹתָם** שפירושו שהבנים שהם חג"ת מתפארים ומתעטרים כאשר אבותם שהם חב"ד מקבלים מוחין מאבא ואמא.

החמור נענש על שהפריע לרבי פנחס בן יאיר בלימוד התורה

עַד דִּהּוּ אוֹלִי, מָטָא עֵדֵן צְלוֹתָא, נַחְתּוּ וְצִלוּ ובעוד שרבי פנחס ורבי אלעזר היו הולכים הגיע זמן התפילה וירדו מהחמור והתפללו. **עַד דִּהּוּ מְצִלִי, קַפְטָר חַד חוּיָא בְּרַגְלוּי דְּחַמְרָא, דְּרַבִּי פְּנַחֵס** ובעוד שהיו מתפללים נשתלשל ונקשר נחש אחד ברגלי החמור של רבי פנחס. **קַסְטָא** (ס"א קפּטָא) **וְנֶעְא תִּירִי וּמְנִי** בעט וצעק החמור שתי פעמים. **בְּתַר דְּסִימוּ צְלוֹתָא, אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, וְדָאִי צִעְרָא הוּא**

אור הרשב"י

[צ] המק"מ כתב שלא גורסים את תיבות "כמה דאת אמר".

הלימוד היומי

לע"נ רחל בת יעקב ונחמה ע"ה למושפחת חמעני